

Árvay Gréta

Elmerülve

– részlet –

Kora hajnalban indulok el, háromra állítottam az órát. Amikor felkelek az ágyból, Laci tüntetően a másik oldalára fordul, és úgy tesz, mintha aludna, pedig tudom, hogy ébren van. Ha most megszólalna, ha felpattanna, megragadná a vállam, és könnyörögne, hogy maradjak, nem tudom, mit csinálnék. De nem teszi.

Tegnap este órákig tartott bepakolni a nagy bőröndömet, mert kétpercenként meg kellett állnom bögni. Mégis csak évtizedeket rakosgatok most össze, bár nyilván nem viszem el minden cuccom, csak a fontosabbakat, a többiért később visszajövök. Laci nem segített, nem is akadályozott, egyszerűen beült a nappaliba, és nyomkodta a tévét. Attól a perctől, hogy bejelentettem neki, elmegyek, egy árva szót sem szólt hozzám.

Pedig sok mindent szerettem volna elmondani. Például, hogy nem volt rossz férj, legalábbis nem a szó hagyományos értelmében. Nem vert, nem alázott meg, egyszerűen csak továbbvitte azt, amit a saját családjában látott, hogy a nő természeténél fogva alacsonyabb rendű a férfinál. Ezt nem hatalmi harcként, hanem magától értetődőnek élte meg, szóval tényleg nem hibáztathatom. Én tehetek róla, hogy ilyen sokáig nem vettem észre, nekem ez nem elég.

Ironikus, hogy egy swingerklub kellett hozzá. Egy titokzatos, fülledt hely, ahol ráadásul nem is voltunk olyan gyakran, mégis úgy nyíltam ki attól a néhány alkalomtól is, mint egy virág, aki baromi hosszú ideje vár a tavaszra.

A bőrönd nehéz, alig bírom kivonszolni a teraszra, mégis, minden egyes lépés örömet szerez. Akkor is,

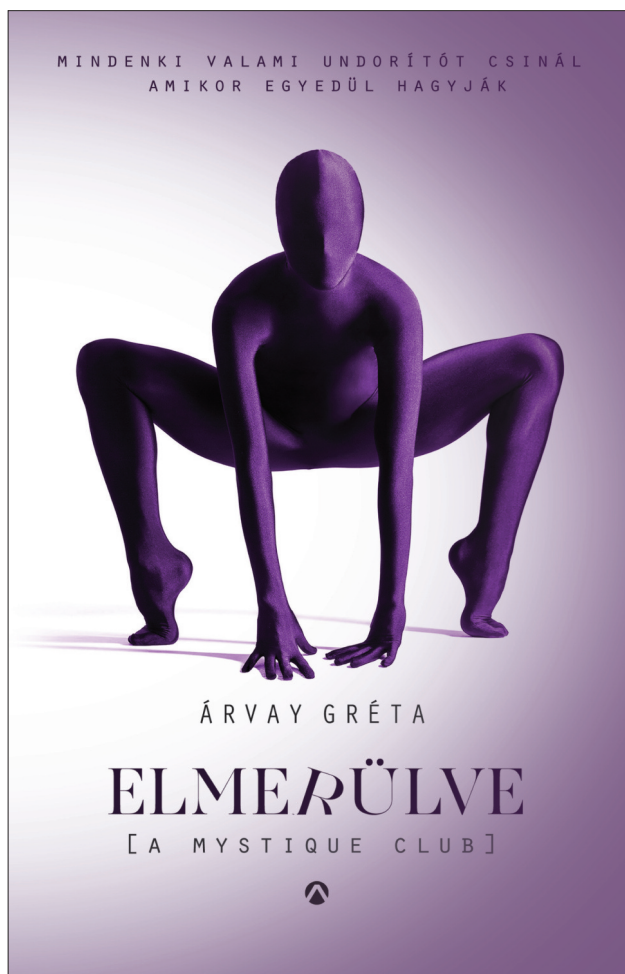
ha fogalmam sincs, hogyan tovább, csak addig látok előre, hogy most elmegyek az egyik barátnőmhöz egy időre (istenem, milyen hülyének néztem, mikor öt éve elvált), aztán majd meglátjuk. Valahogy most ez is jó, ez a bizonytalanság, miután évekig éltem egy mindenféle felesleges dologgal zsúfolt, percre megtervezett életet. Nem kell gondolnom többé senkire magamon kívül, talán csak a gyerekeimre.

Nekik így is, úgy is nehéz lesz, és nem fogják megérteni. Imádják az apjukat, az én státuszomat pedig ők is magától értetődőnek vették, hiszen sose láttak lázadozni miatta. Joggal hitték, hogy nekem ez jó, és most nagyon meg lesznek döbbenve, sőt, valószínűleg haragudni fognak. Aztán csalódnak ők is néhányat, és majd rájönnek, mi történt.

Beindítom az autót. Arra számítottam, Laci majd hözöngeni fog, amiért el akarom vinni a kis Corsámat, de ahhoz meg kellett volna szólalnia, úgyhogy talán később jön majd a feketeleves. A bőrönd zörög a csomagtartóban, ezeréves már ez a kocsis, de arra jó, hogy elvigyen innen.

Nem tudom, miért fordulok a klub felé vezető útra, valami hülye szentimentalizmus dolgozik bennem, jó lenne megköszönni valakinek azt, amit most érzek, még ha nem is tudom, mi lesz a vége. Megköszönni, hogy az életemből hátramaradt, szerencsés esetben húsz-harminc évet nem kell a semmi közepén eltöltenem, hogy volt erőm felismerni ezt a semmit, és kilépni belőle. Micsoda marhaság, lehet, hogy már zárva is van, végül is fél négy, ha nincs vendég, már kettőkor bezárnak.

Kívülről semmi sem látszik, de a kopogásomra Amina kinyitja az ajtót. Csodálkozva néz rám.

Athenaeum Kiadó

– Szia, hát te? Nemsokára zárunk, már csak pár vendég van.

– Csak egy italt szeretnék meginni, természetesen kifizetem – látom rajta, hogy fáradt, itt sem lehet mindig leányálom a munka. Valamit leolvashat az arcomról, mert elmosolyodik, és oldalra lép, hogy beengedjen.

– Isten hozott!

– Vagy inkább az ördög – dünnyögöm, amire pajkos mosoly a válasz. Egyértelmű, hogy nem akarok átöltözni, csak a cipőmet veszem le, zokniban követem Aminát a bárba. A pultban Zalán ugyanolyan csodálkozó szemekkel néz rám, Amina pedig rövidesen elnézést kér, és elsuhan. Zalán kiadja az italomat (alkoholmentes, sokat kell még vezetnem), aztán leplezetlen kíváncsisággal a pultra könyököl.

– Mit keresel te itt ilyenkor?

– Elhagytam a férjem. Egészségedre! – felemelem a poharat, és egy hajtásra lehúzom a koktélt. – Adnál még egyet?

– Tudsz élni – kacsint rám vigyorogva, és elveszi a poharamat. – Akkor most... mit kell ilyenkor mondani? „Sajnálom”? Vagy inkább „éljen”?

– Legyen az „éljen”, ideje volt már – egy biccentéssel megköszönöm az újabb italt, és a szívószálammal kavargatni kezdem. Különös, hogy mintha most esett volna le igazán, mit tettem. Eljöttem a stabil egzisztenciából, a kicsit ugyan nehéz természetű, de egyáltalán nem szörnyű férjem mellől, aki mellett biztonságban érezhettem magam, csupán azért, hogy megtudjam, ki is valójában az az én, akinek az arca sok év után ebben a klubban villant fel újra. Nem vagyok már mai csirke, ki tudja, mi lesz velem... ha ott maradok, legalább tudtam volna, mire számítsak, ez az élet pedig egyenlő a totális bizonytalansággal.

És ez olyan kurva jó érzés.

Vidáman Zalánra mosolygok, aki hitetlenkedve megcsóválja a fejét.

– Nem vagy semmi – mondja elismerően. – Konkrétan ragyogsz. Nagy szemét lehetett a pasas, mondjuk, sose volt igazán szimpatikus.

– Tudod, mit? Még csak nem is volt szemét, csak... – nehéz ezt megmagyarázni valakinek, aki nem élte át, legalábbis feltételezem, Zalán még túl fiatal az ilyesmihez. – Gyakorlatilag a részévé váltam.

– Értem.

– Tényleg? – kételkedve félrehajtom a fejem, Zalán pedig elhúzza a száját.

– A szüleim pont ilyenek voltak. Jó, hogy te meglépted.

Elhallgatunk, mindketten emésztjük a morzsákat, amiket megtudtunk egy teljesen idegen emberről. Szóval Zalán anyja is így élt (vagy még mindig így él), de ő nem tudta, merte vagy akarta megtenni, amit én. Most először gondolok arra, hogy nem lehetett könnyű így felnőni; vajon az én gyerekeim is ilyen tisztán láttak mindent? Alábecsültem volna őket?

Zalán a csillogóan tiszta pultot törölgeti, láthatóan zavarban van. Egy pillanatra a kezére teszem a kezem.